

§ 10.

Indførelsen af fremmede saavel periodiske som andre Skrifter er fri.

§ 11.

Finder Nogen sig besøiet til at standse Udbredelsen af et Skrift ved at lade deraf trykte Exemplarer lægge under Beslag, forinden Skriftets Lovlighed ved Dom er paakjendt, bliver med saadant Beslag, enten det forlanges af det Offentlige eller af Enkeltmand, at forholde efter Lovgivningens almindelige Forskrifter om Arrest og Beslag; dog at det, naar Flere have Dplag af Exemplarer af Skriftet, ikke skal være nødvendigt, at Den, der har ladet Skriftet lægge under Beslag, søger Beslaget stadfæstet uden for een Dplagshavers Bedkommende; hvorimod det hos enhver Anden paa Skriftet værksatte Beslag, naar den, der har ladet Beslaget foretage, har meddeelt ham Afskrift enten af Forligsklagen eller Stævningen eller den stadfæstende Dom i den til Stadfæstelse af Beslag paa Skriftet anlagte Sag, skal, saalange det ikke ved Dom ophæves, anses ligesaa gyldigt, som om det ved Dom var stadfæstet.

§ 12.

Det i næstforegaaende Paragraph omhandlede Beslag skal i intet Tilfælde være til Hindrer for, at Skrifter, som være indførte, igjen udføres.

§ 13.

Hvad der i denne Lov er bestemt om trykte Skrifter, gjælder tillige om alle ved mekaniske Midler frembragte Gjengivelser af Skrift.

§ 14.

Danske Lovs 6te Bogs 1ste Capitels 7de og 8de Artikler samt alle de i Tidrummet fra 14de September 1770 til 5te Juni 1849 udgaaene Lovbud, som hidtil indstrankede Trykkefriheden, ere ved nærværende Lov ophævede.

Jeg forkaster Fleerhedens §§ 1 og 2, fordi jeg ikke kan indsee, at der er Grund til at sætte Straf for Undladelse af at anføre Bogtrykkerens Navn og Trykstedet eller for urigtig Angivelse af Bogtrykker. Begge disse Paragrapher ville desuden, til Skade for dansk Li-

teratur og dansk Bindstibeligbed, medføre, at de herværende Boghandlere kunne ved at have Dplag af Bøger, som ere trykte her i Riget, være udsatte for Uleiligheder, som ikke kunne være forbundne med Handel med indførte Skrifter.

§ 3 forkaster jeg, fordi den vil have til Følge, at ofte en Uskyldig vil kunne blive straffet, og fordi jeg holder mig overbevist om, at de, som af Bestemmelserne i denne Paragraph love sig, at Overtrædelser af Presseloven ikke skulle kunne give Anledning til Inquisition, og at for et Skrifts ulovlige Indhold kun Een vil blive straffet, ville blive stufede i deres Forventning. Thi i Sager, angaaende

Skrifter af lovstridigt Indhold, kan der tænkes mange Tilfælde, hvori der, om ogsaa denne Paragraph faaer Lovkraft, vil være Anledning til Inquisition, saalange vi overhovedet beholde den inquisitioniske Procesmaade; og det er i al Fald kun den blotte Offentliggjørelse, for hvilken kun Een skal kunne straffes. Naar saaledes en Dyrersstifter skriver, lader trykke paa sin Bekostning og ombeler Proclamationer, hvori han raader til Opstand imod Kongen, men uden at han nævner sig paa Proclamationerne som Forfatter eller Forlagger, vil rigtignok ingen Anden end Bogtrykkeren kunne straffes efter § 5. Men Dyrersstifteren maa dog vel ogsaa straffes for sin Andeel i Forbrydelsen, og det kan neppe omtvivles, at Justitien, naar den faaer fat paa en saadan Proclamation, jo vil søge at komme paa Spor efter, hvem der har forfattet den og ladet den trykke og omdele, forsaavidt dette ikke allerede maatte være bekendt. Ogsaa efter denne Paragraph er det farligere at have forlagt og at handle med Bøger, naar de ere trykte her i Landet, end naar de ere indførte.

Min Mening er, at det hver Gang et Skrift af lovstridigt Indhold forekomme, maa efter de almindelige Regler for Straffskyldighed blive at afgjøre, hvem der i dette Tilfælde er den Skyldige eller de Skyldige.

§ 4, der forekommer mig at ville være til ingen Nytte, vil skade Bogtrykkerierne og Boghandelen.

De Ord i Grundlovens § 91: dog under Ansvar for Domstolene, forstaaer jeg omtrent paa samme Maade, som naar det